SURINAAMSCH WEEKBLAD.

1862. Zondag 26 October No. 43.

PARAMARIBO, den 25 October 1862.

Eene vriendelijke hand heeft het volgende Amerikaansche recept tegen de geele koorts, ter onzer beschikking gesteld, waarvan wij ons haasten hier mededeeling te doen.

»De Savannah couranten geven de muriat: tinctuur van ijzer als een zeker geneesmiddel van de geele koorts op. Een voornaam geneesheer te Charleston schrijft dat hij op een dag honderd vijftig gevallen dezer ziekte heeft behandeld, en dat geen enkele van dit cijfer gestorven is, die van dit middel vóór de »zwarte braak" gebruik maakte. De giften verschillen van 20 tot 60 druppels, in te nemen om de twee uren in water en de genezing volgt binnen drie dagen.

Gisteren middag is de per de koloniale schroefboot *Paramaribo* de Europesche brievenmaal tot, 2 Oct: ll. aangebragt. Onze daarmede ontvangen berigten behelzen het volgende:

In het moederland, zijn de Staten-Generaal door Z. M. den Koning geopend met eene aanspraak, welke als gewoonlijk geene beduidende mededeeling bevat. Men meldt daaromtrent:

De troonrede gaf geene aanleiding tot politieke beschouwing en dientengevolge zijn beide adressen [illegible] op die rede, [illegible] zonder beoordeeling van politieke beginselen. De beraadslaging over die adressen was dan ook in één dag afgeloopen. Buiten eene felle ontboezeming van den heer Wintgens over de koloniale politiek, die echter geen gevolg had, omdat de minister van kolonien het gerucht logenstrafte, dat de cultuurwet niet weder zoude ingediend worden, en eene schermutseling van den heer Groen van Prinsterer over de toepassing der onderwijswet, is in de tweede kamer bijna geene discussie over het adres gevoerd. In de eerste kamer is nog minder over gediscussieerd.

De rede van den minister van financien is hoogst gewigtig. Daarin wordt niet slechts de uitmuntende toestand medegedeeld, waarin onze finantien verkeeren, maar een goed ineensluitend plan tot hervorming van ons belastingstelsel gegeven, dat zeer merkwaardig is en wel de aandacht verdient. De hoofdtrekken zijn afschaffing van den accijns op de branstoffen, de zeep en de azijn, van het zegelregt op alle gedrukte stukken, met der tijd afschaffing van den accijns op het geslagt en afschaffing van twee grondslagen van het personeel: paarden en dienstboden. Het verlies, dat de schatkist daardoor zal lijden, zal gecompenseerd worden door eene evenredigmaking der grondlasten op de gebouwde eigendommen, de herziening van het personeel, de verhooging van den accijns op het gedisteleerd en op het bier en regten op de koffij en thee. Het patentregt zal op gelijke grondslagen als thans, hervormd worden in eene inkomsten-belasting, voor een gelijk bedrag als het nu opbrengt, niet slechts van de industrieele en handeldrijvende, maar van alle ingezetenen.

Door deze hervorming van het belastingstelsel, zullen ook de gemeenten een breeder terrein voor hare belastingheffing verkrijgen en in de gelegenheid gesteld worden, met der tijd hare accijnsen af te schaffen.

Voor het overige zijn reeds al de begrootingswetten gedrukt en aan de leden der 2de kamer medegedeeld, zoodat het onderzoek in de sectien daarover spoedig zal aanvangen. De meeste in de vorige zitting onafgedaan gebleven ontwerpen zijn weder ingediend.

Hoe men over het ministerie moge denken, eene krachtige werkzaamheid zal men het niet kunnen ontzeggen.

In het antwoord der Tweede Kamer wordt o. a. gezegd.

Wij hopen dat de afschaffing der slavernij zal medewerken tot opbeuring van onze West-Indische kolonien uit den toestand van kwijning en verval, waarin deze vruchtbare gewesten sinds lang verkeeren.

Aan het door Uwe Majesteit toegezegd ontwerp der reglementen op het beleid der regering in de West-Indische kolonien zullen wij onze naauwlettende aandacht wijden.

Met Uwe Majesteit beloven wij ons voor deze en velerlei andere gewigtige werkzaamheden heilzamen invloed van de voorlichting van den nieuw ingerigten Raad van State.

Sire! levendig gevoelen wij het gewigt der beraadslagingen die ons wachten. Wij willen onze taak opvatten, doordrongen van de verpligting die op ons rust, met toewijding van al onze krachten, en met eene ootmoedige bede om den onmisbaren zegen des Allerhoogsten.

Door Z. M. den Koning is aan den Heer G. S. de Veer West Ind: hoofd ambt: met verlof in Nederland op verzoek verleend eervol ontslag, met toekenning van pensioen.

De Ned: Marine heeft een geducht verlies geleden; het pas gebouwde drooge dok te Willemsoord waaraan millioenen schats zijn besteed, en dat gereed was om met eenige feestelijkheid in gebruik gesteld te worden, is plotseling door de kracht van het water ingeloopen en vernield.

Volgens berigten uit Demerary was de geele koorts aldaar geweken, doch bleef hoewel ook in mindere mate op Barbados heerschen.

Garibaldi, wiens wonden aanvankelijk zorgbarend waren zal weldra voor eene regtbank moeten te regt staan. Men verbeidt met gespannen verwachting het gevolg van dezen maatregel der Italiaansche regering.

Een der dagbladen bevat het volgende:

Wij hebben thans den tekst voor ons van de drie documenten die veel opzien hebben gebaard. Ze zijn zeer uitvoerig, vooral de depêche van den heer Lavalette aan den heer de Thouvenel, inhoudende het gesprek, dat eerstgenoemde met kardinaal Antonelli gehad heeft over het verzoenings-ontwerp. De brief zegt Ten einde de paus heer en meester in zijn gebied zij, moet de onafhankelijkheid hem verzekerd en *zijn gezag vrijelijk door zijne onderdanen aangenomen worden. Het is te hopen dat dit zal gebeuren*, enz. Het verdient wel opmerking, dat in de dépêches van den heer de Thouvenel en van den heer Lavalette gezegd wordt, dat Frankrijk aan den Heiligen Stoel zijne tegenwoordige bezittingen waarborgt, indien [illegible] het verzoeningsontwerp aanneemt, en dat Frankrijk ook trachten zal denzelfden waarborg te verkrijgen van de mogendheden, die de Weener acte onderteekend hebben; doch dit neemt de moeijelijkheid niet weg indien, 's pausen onderdanen zijn gezag *niet* vrijwillig aannemen.

Het behoeft overigens na hetgeen wij weten, niet gezegd te worden dat 's keizers brief met nadruk de noodzakelijkheid eener schikking doet uitkomen. Zoo zegt hij o. a. »Sommigen vergeten de erkende regten van een gezag, dat sedert tien eeuwen bestaat en spreken, zonder achting voor eene oude instelling, het vonnis uit, dat den paus van zijn wereldlijk gezag berooft; anderen zich niet bekommerende over de billijke eischen en regten des volks, veroordeelen, zonder gewetensbezwaar, een deel van Italie tot eene altijddurende onbewegelijkheid en onderdrukking. De eerste beschikken dus over een nog bestaand gezag, alsof het niet meer bestond, en de laatsten over een volk dat vraagt te leven, alsof het reeds dood was." Iets verder zegt de keizer, dat de paus wel is waar een grooten steun vindt onder alle vrije Katholieken, maar tegen zich heeft alles wat liberaal denkt in [illegible] vol gevaren, nog lang mogt voortduren, de staatkundige oneenigheden zouden welligt eene betreurenswaardige scheuring onder de geloovigen zelve ten gevolge hebben.

De brief des keizers is natuurlijk het belangrijkste van de drie documenten, al weet men dan ook na zijne openbaarmaking evenmin als vroeger, welken weg Z. M. denkt in te slaan. Dat de openbaarmaking der drie stukken zekere beteekenis heeft mag men veilig aannemen. Maar welke beteekenis? Heeft de keizer de wereld willen toonen hoe hij alles in het werk gesteld heeft om de Romeinsche kwestie in der minne te vereffenen en wil hij nu de verwijdering zijner troepen uit Rome voorbereiden? De dépêche van de Thouvenel aan Lavalette zou het doen vermoeden: deze toch zegt »dat de keizer, bij weigering van den paus, op middelen zal bedacht zijn om zelf een einde te maken aan een toestand, welke, zoo die nog langer dan zekeren tijd mogt duren, aan zijne politiek eene verkeerde rigting zou geven." Evenwel — zoo ver zijn de zaken waarschijnlijk nog niet gekomen. Het kan ook zijn dat de keizer eenvoudig behoefte gevoelt om eene zekere rekenschap van zijne handelwijs te geven, nu de Romeinsche kwestie, naar aanleiding van de bekende brieven van La Guéronnière en vooral ten gevolge van het gebeurde bij Aspromonte, meer dan immer op den voorgrond is gekomen.

Wij merken nog aan, dat de heer de Lavalette aan kardinaal Antonelli eene civile lijst ten behoeve van den paus heeft aangeboden, ten einde alzoo de mindere hulpbronnen, voortspruitende uit het verminderd getal onderdanen, te vergoeden. Frankrijk zou het initiatief bij de Europesche en vooral bij de Katholieke mogendheden, nemen, om die zaak tot stand te brengen, terwijl het zich gaarne zelf verbindt om evenredig tot het geheel — drie millioen francs — bij te dragen.

De heer Lavalette zegt in zijne dépêche, dat hij vele middelen bij kardinaal Antonelli heeft aangewend, om 's keizers voorstellen ingang te doen vinden en daarvan al het redelijke aan te toonen. Doch te vergeefs. De kardinaal antwoordde geene schikking te kunnen aannemen, die het herstel van den paus in al zijne bezittingen niet tot voorwaarde had. Wat overigens de door den keizer verlangde hervormingen in het Pauselijk gebied aangaat, ze zijn gereed en zullen uitgevaardigd worden op denzelfden dag dat de afgescheiden provincien onder het wettig gezag, waaraan zij onttrokken zijn, zullen terugkeeren.

De *New-York Times* deelt omtrent den tegenwoordigen toestand der Noordelijken eene beschouwing mede, die als een nieuw bewijs kan gelden van de moeijelijke positie der Noordelijken. Men leest namelijk daarin onder anderen het navolgende:

Met den zomer-veldtogt, die ten doel had de hoofdstad der rebellen in onze magt te brengen, is het zeer ongelukkig afgeloopen. Richmond toch is nu bevrijd en Washington bedreigd. De sterke armee, ten vorige jare door Mac Clellan met zooveel moeite georganiseerd en geoefend, is op haren marsch naar Richmond op nieuw terug geslagen en zoekt nu [illegible] de Potomac. Of wij er al de doekjes om willen winden, dat helpt niet; de waarheid is, dat de strijdmagt der Unie herhaaldelijk eene gevoelige en beslissende nederlaag heeft geleden en dat de geheele operatie tegen Richmond eene mislukte onderneming is, terwijl de rebellen weder eene offensive houding hebben aangenomen en onze troepen weer teruggedreven zijn naar dezelfde positien, die zij, nu ruim een jaar geleden, na den slag bij Bulls Run hadden ingenomen. En nog zijn er menschen, die het als eene dwaasheid beschouwen om te veronderstellen dat wij werkelijk achteruit zijn gegaan; menschen die hoog weten op te geven van de merkbare schokken welke onze strijdmagt heeft doorgestaan en ten stelligste verzekeren, dat alles binnen kort wel zal teregt komen. Het doet ons leed, dat wij in dit ligtgeloovig vertrouwen niet kunnen deelen. Met al hunne beweringen veranderen zij toch niets aan het feit, dat de rebellen onze troepen hebben geslagen, waar zij die ook hebben aangetroffen, zoowel achter hunne aarden werken, als in het front van Richmond, zoowel in het open veld als in het gezigt van Washington. Nu eens hebben zij de onzen in de flank aangevallen, dan weder overvielen zij onze achterhoede; den eenen tijd rigtten zij hunne geheele strijdmagt tegen een onzer zwakste punten, om ons door overmagt te dwingen; den anderen tijd lokten zij onze manschappen in eene hinderlaag, — doch waartoe meer? Het *hoe* laten we op zijne plaats; de zaak komt toch altoos hierop neer, dat de onze terug moesten. Al die verschillende operatien zijn tevens het bewijs, dat hunne generaals stouter en bekwamer en hunne corpsen beter werkzaam zijn dan de onze. Dat is trouwens het voornaamste waar het in den oorlog op aankomt; maar juist daarom is het zoo dwaas, zoo kinderachtig, zoo dom, de oogen te sluiten voor het onwedersprekelijk feit, dat de rebellen tot nu toe beter dan wij er afgekomen zijn. En waar ligt dit aan? Niet aan eene minderheid in wapens, ammunitie of andere middelen en benoodigheden tot een gelukkigen oorlog; want geen leger is ooit zoo goed van dit alles voorzien geweest als het onze. Het ligt ook niet in de regtvaardigheid der zaak, in den volksgeest, in de dapperheid of het geduld on-

zer soldaten; want ten opzigte van dit alles tarten wij ieder het tegenbewijs te leveren. Wij moeten dus eindelijk wel tot de conclusie komen dat de generaals der rebellen beter zijn dan de onze en dat hun gouvernement beter gebruik heeft weten te maken van de aanwezige middelen. En hoe 't zij, militaire bekwaamheid wordt altoos uitsluitend beoordeeld naar de resultaten. Is een leger klein of groot, goed of slecht gekleed, wel of slecht gevoed, uitmuntend of gebrekkig gewapend, dat alles doet er niets toe; de armee die haren vijand uit het veld slaat, geldt voor de beste. Daarom, al waren onze troepen goed geoefend, goed uitgerust, goed gewapend en altoos ruim voorzien van den noodigen leeftogt; dat neemt niet weg dat zij geslagen zijn, en met dat ééne wordt al het andere op den achtergrond geschoven; met andere woorden: dat ééne is het bewijs van de *minderheid* onzer corpsen. Wel hopen wij, dat dit ten beste zal veranderen, maar die hoop hebben we reeds het geheele vorige jaar gekoesterd. Toen Mac Clellan het opperbevel aanvaardde, heette het dat wij geene herhaling zouden zien van eene nederlaag als die te Bulls Run. Toen de vijand Yorktown had ontruimd, heette het dat hij moest en zou teruggedreven worden. Toen de onzen op marsch naar Richmond tot achter hunne eigene fortificatien moesten wijken, heette het dat zij stellig en zeker de stad zouden binnenrukken. Toen Pope met het bevel over de troepen werd belast, heette het dat wij van geen terugtogt der onzen meer zouden hooren. En ziedaar, ten spijt van al die verzekeringen, met zooveel vertrouwen gegeven en door de ligtgeloovige menigte met zooveel geestdrift vernomen, zijn onze corpsen, al worden zij thans door de forten aan de Potomac beschermd, toch maar geslagen. En wie zal nu zeggen dat onze tegenspoed daarmede geëindigd is? 't Is waar, wij hebben nu nieuwe troepen in het veld gezonden, maar dat hebben we vroeger ook gedaan. Evenzeer is 't waar, dat de vijand niet ligt onze forten zal bemagtigen, maar hij zal toch wel weer *iets* doen, en dat zullen we dan zeker weer vernemen, wanneer het te laat is. Er bestaat althans geen grond om iets beters te veronderstellen, zoolang we nog altoos dezelfde wegen inslaan. Wij hebben nog altoos dezelfde generaals, dezelfde politiek, hetzelfde kabinet van vroeger, en wij gaan de toekomst te gemoet, precies met dezelfde vroegere vooruitzigten, die nu reeds op niets anders dan onheil zijn uitgeloopen. Van wie moeten we dan nu die betere omstandigheden verwachten? En op wien moet de geheele verantwoordelijkheid voor dit alles? Op het gouvernement, hetwelk de magt in handen heeft. Aangenomen dat velen onzer generaals onbekwaam zijn, dat zij de noodige energie missen, dat zij niet weten door te tasten en te handelen en dat daardoor de zaken tegenloopen, dan is het gouvernement voor deze gebreken verantwoordelijk, omdat het de magt bezit om die generaals af te zetten. Een bevelhebber kan voor eene eerste maal door eigen schuld eene nederlaag lijden, maar gebeurt dit voor de tweede maal, dan komt die fout voor rekening van hen, die hem zijne plaats lieten behouden. De oorlog is toch waarlijk geen tijd om proeven te nemen. De president moest daarom liever zijn kabinet versterken met nieuwe krachten en nieuwe bekwaamheden. Hij moet een sterk kabinet hebben, of hij heeft van zelf een zwak gouvernement. De bekwaamste onzer presidenten waren altoos zij, die de bekwaamste mannen voor hunne omgeving wisten te kiezen. De stelling dat de leden van het kabinet slechts secretarissen en daarom niet verantwoordelijk zijn, die stelling gaat niet op; want ieder secretaris heeft door zijne persoonlijke energie, door zijn geest en karakter, een bepaalden invloed, niet slechts op zijn eigen departement, maar ook op het geheele gouvernement, en als het kabinet uit zwakke mannen is zamengesteld, dan zucht het geheele land onvermijdelijk onder een zwak bestuur, terwijl wij juist in deze oogenblikken een sterker gouvernement moeten hebben dan wij vroeger ooit hadden. En men behoeft geen profeet te zijn, om vooruit te zien, dat zonder meer krachtsaanwending, zonder meer wezenlijke magt, zonder een stouter optreding, zonder een krachtiger gebruik van de hulpmiddelen des lands, dan tot nog toe heeft plaats gehad, het met de zaak der Unie spoedig tot een noodlottig einde moet komen.

Tot de verschillende zaken, waarmede generaal Buttler in zijne betrekking te New-Orleans dagelijks te doen heeft, behoort natuurlijk in de eerste plaats het onderzoek naar alle voorkomende demonstratien ten gunste der zuidelijken. Ten gevolge daarvan verscheen onlangs voor hem zekere mevrouw Philipps, wier salon te Washington tijdens het presidentschap van Buchanan bekend was als de verzamelplaats der elegante kringen. Deze dame, ofschoon in waarheid een geestige vrouw van hoogst beschaafde manieren, was sedert het uitbreken van den oorlog met zulk een blinden haat tegen de Noordelijken bezield, dat zij, zonder zelfs de betamelijkheid in acht te nemen, iedere gelegenheid aangreep om dit openlijk te laten blijken. Zoo waagde zij het om op zekeren dag de Zuidelijke vlag van haar hôtel te laten wapperen, terwijl zij bij de begrafenis van een officier der bondstroepen, met een paar vriendinnen een complot had gemaakt, om voor hare ramen eenige regt bespottelijke vertooningen te maken, met oogmerk om den ernst dier plegtigheid te storen en de tot de lijkstaatsie behoorende troepen allen aan het lagchen te te brengen. Bovendien was het algemeen bekend, dat zij hare kinderen gestadig voorhield op welke wijze zij de soldaten der Unie op de openbare straat het best konden beleedigen. Wegens deze en meer dergelijke handelingen werd zij voor den kommandant gebragt, wien zij ronduit verklaarde dat zij eene bijzondere voorliefde gevoelde voor de zaak der Zuidelijken en geen gelegenheid voorbij zou laten gaan om haren haat jegens de Yankees bot te vieren. De kommandant die in zulke zaken alles behalve langwijlig te werk gaat, gaf haar daarop eenvoudig ten antwoord: »Mevrouw, men heeft u reeds te Washington in de gevangenis moeten brengen, omdat gij de zegepraal der Zuidelijken bij Bulls Run met eene illuminatie hebt gevierd. Gij zijt toen spoedig ontslagen, maar het blijkt dat gij u die langmoedigheid der regering onwaardig wilt maken en in de zaak des vaderlands tot geen beter inzigt wilt komen. Eigenlijk gezegd toont gij een onverbeterlijke oproermaakster te zijn en alle achting voor u zelven te hebben [illegible]. Gij hebt dan ook niet meer te hopen dat men ten uwen opzigte, eenige consideratie zal gebruiken, gelijk dit anders met eene dame wel eens plaats kon hebben. Ik veroordeel u, om op het Schippers-eiland geinterneerd te worden." Mevrouw Philipps beantwoordde dit met een satyriek glimlachje, waarin zoo iets doorstraalde van: Ik ben u wel zeer verpligt voor uwe galante toespraak en voor het oogenblik was de zaak daarmede afgedaan, doch een paar dagen later kwam het geval onwillekeurig weer ter sprake. Een Duitsch winkelier werd namelijk, ook al wegens beleediging der Unie, tot dezelfde straf gecondemneerd, bij welke uitspraak de kommandant hem toevoegde, dat hij op het eiland met niemand conversatie zou kunnen hebben, uitgezonderd welligt met mevrouw Philipps. Hierop verzocht de koopman in de ootmoedigste bewoordingen dat vooral dit laatste gedeelte van het vonnis mogt gewijzigd worden, in dien zin dat hij van het gezelschap dezer dame genadig verschoond zou kunnen blijven; want dat hij wel geen voorstander der Unie was, maar toch ook niet gaarne voor de zaak der Zuidelijken tot dweeperij of razernij zou vervallen, hetwelk onvermijdelijk het gevolg moest zijn, wanneer hij met die vrouw in gesprek kwam. Hij wist dit een en ander den kommandant zoo bijzonder op het hart te drukken, dat deze eindelijk zelf het gevaarlijke er van scheen in te zien; althans het vonnis werd werkelijk in dien zin gewijzigd.

INGEZONDEN

Correspondentie.

Het aan SPECTATOR toegezonden stuk: »IETS OVER DE MILITAIRE CANTINES" kan door hem niet opentlijk worden behandeld, om reden het hem voorkomt, dat zij tot instellingen behooren van geheel particulieren aard en bemoeijing; zoo lang door den geachten inzender, het tegendeel van SPECTATORS bewering, niet duidelijk is wederlegd of opgehelderd, zal van het stuk noch ter plaatsing, noch ter omwerking gebruik worden gemaakt.

Onder opgave der bij den schrijver bekende *letters*, ligt het stuk ter zijner dispositie.

*** Het aan SPECTATOR toegezondene van INDIGENÆ laat hij hieronder volgen.

Heer SPECTATOR, gij hebt zeker gelijk ik, dezer dagen eene nieuwe mode aan Paramaribo ontdekt, die door vrije missies en ook door vrouwen en meisjes tot den slavenstand behoorende, is aangenomen. Die mode bestaat in hoofddoeken, waaraan, zoo als dat steeds bij de vrouwelijke bevolking alhier gebruikelijk was, een naam gegeven is en deze naam heeft betrekking zoo wel op de opheffing der slavernij en het denkbeeld daarover, als op de schade voor velen daaruit voortspruitende. Ik ontdekte op nieuw — iets, dat U zeker ook niet ontsnapt is — dat in die naamgeving een' eigenaardige geest van gevatheid sprak, die voortsproot uit het aangeboren natuurlijk begrip, aan de Surinaamsche bevolking eigen, en die zoo menigwerf boven aangeleerde, duurbetaalde en bespottelijke *zoo-zoo* beschaving uitmuntte. Ik onderscheidde drie soorten hoofddoeken (*tai hede*), van hetzelfde patroon of *dessin* op een grond van verschillende kleuren, waaraan die dames drie verschillende spreuken geven, waar eene waarheid voor *heden* en eene waarschuwing voor de toekomst in opgesloten ligt.

De eerste soort bestaat uit een donker bruin (negerkleur), bezaaid met witte bloemen en bladeren van een rank of klimop gewas. Zij noemen deze »KONING PRISIRI" doelende op het genoegen, dat de Koning smaakt in de opheffing der slavernij.

De tweede soort bestaat uit een helder groenen grond (de weelderig groenende bodem van het rijke Suriname), bezaaid met dezelfde witte bloemen en bladen van het klimop gewas, deze noemen zij: »BORGROE VERDRIETI." Het lijden der burgers van Suriname door die opheffing, vooral in de wijze zoo als men met hun eigendomsregt te werk gaat.

De derde en laatste soort bestaat uit een rozenkleurigen grond (vriendschap en eendragt) met dezelfde bloemen en bladen als boven vermeld, deze noemen zij: »HOLI OEN SREFI NA MAKANDRA!" »Verbind U onder elkander!" Wat beteekenen nu nog die oude Hieroglyphen der Egyptenaren bij onze Surinaamsche beeldspraak. Hier loopen b. v. b. drie dier dames naast elkander langs de straat, ieder met een der verschillende beschrevene doeken om het hoofd, en wij lezen als in een gedrukt boek, eene belangrijke oorkonde in onze geschiedenis. — Droevige gevolgen en gebeurtenissen en eene hoogst belangrijke waarschuwing voor de toekomst, die wij kolonisten wel ter harte mogen nemen.

Naar ik verneem, zal dit mode-artikel nog tot eenige meerdere soorten worden uitgebreid, gebeurt zulks, dan zal ik U daar ook mededeeling van doen, want hij die de Surinaamsche bevolking goed kent — waaronder ik U vooral sorteer, heer SPECTATOR, — ziet iets meer in die spreuken en *odo's* dan eenvoudige woorden, terwijl het mij steeds zoo bejammerend voorkwam, dat zoo vele hooggeplaatsten, zoo geheel niets van de bevolking en haar karakter afweten en zich zoo weinig moeite geven er iets van te leeren kennen, hetgeen toch om haar te regeren zeer nuttig zoude zijn.

INDIGENÆ.

DE OPHEFFING DER SLAVERNIJ IN DE KOLONIE *SURINAME*, VOLGENS DE WET, GEPUBLICEERD DD. 4 OCTOBER 1862.

Vervolgen wij de beschouwingen der artikelen.

Art. 24. Hoofdstuk IV. Gezette arbeid is verpligtend enz.

A. Hoezeer wij het ook met ieder kolonist wenschelijk achten, dat de vrij te gevenen zich alle aan den arbeid en wel bij den groot-landbouw zullen begeven, zoo is zulks zeer onwaarschijnlijk, vooral niet door de besten en vlijtigsten, veel minder door hen, die van eene andere cultuur tegen hun wensch en wil door dwang en magt naar hun vreemde plantaadjes en aard van arbeid zijn overgevoerd. Zoo ook zullen die gezagvoerders en eigenaars, welke zich ongeschikt toonden in de behandeling leiding van den slaaf, wat zijn karakter en het huishoudelijke der plantaadjes betrof, hoogst moeijelijk arbeiders vinden, en mogt zulks ook noode geschieden, dan zal zulks zeker bij het einde van het gemaakt kontrakt ophouden, tenzij, eene betere handhaving van orde en tucht door de gezagvoerders en eigenaars in het oog worden gehouden. Ook dit kan, als eene zekere gebeurtenis die komen zal, aangenomen worden, dat de besten en vlijtigsten het aller eerst als vrijwerkende arbeiders voor zich zelve van de plantaadjes afgescheiden zullen staan.

Immigratie van Afrikanen, Koelies, Chinezen, enz. is dus tot instandhouding der Kolonie, noodzakelijk.

Bij A. 3. Vinden wij eene moeijelijke beperking, namentl: dat de vrij te gevenen in de divisien zullen moeten blijven wonen, waar zij voor heden zijn. Alzoo op hun persoon een grooter dwang als toen zij slaaf waren, want toen sleepte men ze uit alle divisien naar de plek waar men ze hebben wilde, dit is immers in strijd met de eenvoudigste regtvaardigheid. Stellen wij het volgende voorbeeld, dat zeker honderdvoudig alhier te vinden is.

Zeggen wij dat eene magt van plantaadje A. in de Matappica is overgebragt, naar de plantaadje B in de boven Suriname; vijf vrouwen van plantaadje A. hebben in haren slavenstaat gemeenschap gehad met slaven van plantaadje C. nog in de Matappica aanwezig en hebben kinderen verwekt bij hare mannen. Door het overbrengen van de magt van plantaadje A. zijn die vrouwen hoe bedroevend dit ook ware, mede weggevoerd, dat zeker voor man en vrouw zeer onaangenaam moet zijn geweest. Nu komt op den 1 Julij 1863 de vrijverklaring, en de vrije mannen van plantaadje C. in de Matappica, willen in het belang van hun zelven en hunne kinderen, de vrouwen die naar plantaadje B in de boven Suriname zijn gevoerd, huwen. Wie zoude aan de vrijen het huwelijk durven of mogen beletten? Zoo iets zal ook niet gebeuren, maar dan spreekt het immers van zelve, dat de vrouwen nu op de plantaadje B. in de boven Suriname wonende, met hare kinderen enz. naar de plantaadje C. bij hare mannen en den vader der kinderen zullen moeten gaan. Zoo zal ook het omgekeerde met mannen bij overgevoerde magten plaats vinden. Maar wie zal den zoon beletten bij zijne moeder, de moeder beletten bij haren zoon in eene andere divisie te gaan wonen? Zoo zal het ook zijn omtrent dochters, broeders, zusters, enz. Hoe zal men het hieromtrent maken met ambachtslieden, meestal kleurlingen, op de plantaadjes werkzaam. Deze zullen immers zeker hooger loon kunnen bedingen bij bazen aan de stad, dan op de plantaadjes, alwaar ook dikwerf voor het te groot getal niet altijd werk is, waarom zoude men deze bij gebrek aan werk niet naar andere divisien laten gaan, om voor eenigen tijd aldaar te gaan arbeiden. Dan wat behoeven wij meer moeijelijkheden op te sommen; de ondervinding zal maar al te spoedig bewijzen, hoe weinig de ontwerpers van de voor ons liggende wet, van den localen toestand der kolonie Suriname kennis droegen, en hoe men bij elken voetstap die alhier in den geest dier wet gedaan zal worden, de grootste, onoverkomenlijkste struikelblokken in den weg zal vinden.

Een enkel woord over de laatste Neger-Engelsche Publicatie.

Zeker huldigt ieder met ons, de door onzen geëerbiedigden Landvoogd, in naam des Ko-

nings uitgevaardigde Publicatie fl. Dingsdag dd. 21 October 1862, welke publicatie onder den naam van *»plakatti"* (in het Gouvern. blad, publicatie 10 Julij 1829, No. 10 en idem 20 April 1830 No. 6, staat: »placati") voor de slavenbevolking in de Neger-Engelsche spraak is publiek gemaakt, inhoudende: *Koninklijk besluit*: Algemeene amnestie aan weggeloopen slaven.

Daar deze afkondiging ons van het hoogste belang voorkomt, zoo duide men onze aanmerkingen niet ten kwade, dezelve zijn op de publicatie zelve, doch ook de Neger-Engelsche overzetting toepasselijk. Meermalen zeiden wij het opentlijk: de volksopvoeding in de Neger-Engelsche spraak is ondoelmatig en slecht. De bewijzen voor onze steeds herhaalde bewering, komen nu dag aan dag al meer en al duidelijker te voorschijn, want, niettegenstaande de opvoeding der negerbevolking in die spraak geschiedde en nog geschiedt, is men alhier niet in staat om slechts eene kleine overbrenging uit het Nederduitsch daarin te geven. Wij zouden ver het ons bepaalde bestek overschrijden, wilden wij onze aanmerkingen, punt voor punt uiteenzetten, doch wij durven aan ieder die eenigzins met die spraak bekend is, vrijmoedig vragen, of dat *troe-troe* Neger-Engelsch is?

Halen wij slechts een paar punten aan.

»Allen die deze zullen zien of hooren lezen SALUT! »(groet") doet te weten."

»Wensi boen gi alla soema di sa si, effi jere den lesi da plakatti disi a sa meki dem sabi."

»Voor eene spraak als het Neger-Engelsch, waar men met zeer *weinig* woorden of liever beelden, zeer *veel* zegt, is dit nog al vreeselijk omslagtig. Misschien zijn wij ook niet juist, want welke Europeaan zal zich aanmatigen te zeggen, dat hij iets volkomen van die spraak kent. — Wij zouden deze phrase alzoo hebben overgezet.

»Alla soema, di sa si disi effi jeri lesi, ODI!"

Eene andere *groote* vergissing — want het kan de bedoeling van den overzetter niet geweest zijn — is het:

»Wi jere na da Hei-Kroetoe voe Kondre."

Dit is eene onwaarheid.

De Koloniale Raad. *Hei-Kroetoe?* Dit woord kan in niets anders worden overgezet, dan door: »Hoog-Geregtshof." Vroeger toen de Kolonie een hof van Civiele en Crimineele Justitie had, welker leden de functie bekleedden die nu de Koloniale Raad bekleedt, kan deze uitdrukking juist zijn geweest, thans is zij geheel verkeerd, ja zoo als wij zeiden, eene onwaarheid. De Negers hebben dezen Raad nooit anders uitgeduid, dan door »*Rédi djakti's.*" Toen later het kostuum van dezen Raad veranderd werd van rood in blaauw, waaruit bij de Negers een belangrijke vermindering van eerbied geboren werd, noemden zij de leden even als de Europeanen *Raden*, wij zouden alzoo hebben overgezet:

»Wi jeri da grand raad foe Kondre."

De overzetter zal ook ontdekt hebben, dat het bij hem geplaatste woordje: *»na"* zeer misplaatst is.

Hierdoor komt de beteekenis uit, dat de Gouverneur-Generaal den *last* van den Raad bekend maakt, terwijl er in het Nederduitsch zeer duidelijk staat:

»Den Kolonialen Raad gehoord" maar niet *»naar* den Kolonialen Raad gehoord." Dan, genoeg wat dit punt betreft.

In de tweede plaats, ontdekten wij eenigzins onduidelijkheid in den geest dezer Publicatie— altijd in aanmerking nemende, dat zij dienen moet voor wegloopers, die kort geleden, maar ook voor hen die reeds lang geleden, zich geabsenteerd hebben, voor de in het woud geborenen enz. Zal de Publicatie hun duidelijk zijn?

Beschouwen wij het eenig artikel *alinea* 1, als ook de uitgestrektheid van het pardon, (dit woord gebruikten de negers steeds) hun in 's Konings naam verzekerd.

»Aan alle slaven die in vroegere en latere jaren en nog in den laatsten tijd zijn weggeloopen, en vrijwillig terugkeeren, wordt verzekerd, dat zij t e r z a k e v a n d a t w e g l o o p e n niet zullen worden gestraft."

Hoe goed nu ook de bedoeling van dit artikel mag zijn, hetzelve is niet duidelijk, — of— de *amnestie* is te beperkt, dan dat er bijna een enkel wegloopér om zijner veiligheidswille gebruik van zal durven maken. Wij zullen ophelderen waarom. Er heeft bijna nooit wegloopérij plaats gevonden, en wanneer wij deze handeling aandachtig nagaan, is er bij de slaven bijna geene weglooperij mogelijk, of andere overtredingen der wet, komen hierbij in 't spel. In de minste gevallen: diefstal en ontvreemding, ook wel eens verwonding van personen en verregaande insurbordinatie tegen superieuren enz. De diefstallen en ontvreemdingen, bestonden meestal in wapenen, huiselijke benoodigdheden, veld- en ander gereedschap, porjaien, enz. — De verwondingen vonden meest al plaats, om hunnen aftogt te dekken, of in latere gevechten tegen de Civiele- en Militaire patrouilles. Wanneer de wegloopers leeren of hooren lezen, dat 's Konings pardon zich niet verder uitstrekt, dan alleen voor bedreven weglooperij, dan gelooven wij niet dat er velen terug zullen komen; want de vrees voor straf om andere zaken, zal hun daarvan terug houden. Dit te meer, omdat in de Neger-Engelsche overzetting, die beperkte amnestie nog krachtiger voorkomt.

»Wi de pramisi den en da pramisi de voe troe troe datti voe da ronwe die den ronwe den no sa kisi strafoe voe datti."

D. i. »Wij beloven hen en die belofte is waarachtig, dat voor het wegloopen waaraan zij zich hebben schuldig gemaakt zij niet gestraft zullen worden (dat *»voe datti"* geeft een erge beperking te kennen).

Ook komt het ons voor — ofschoon wij volstrekt wet- noch regtskennis bezitten dat in het algemeen belang, een termijn van tijd er bij had bepaald dienen te zijn, want nu is deze Publicatie zoo rekbaar in toepassing, dat het gevaar, dat slaven bij massa's eene maand voor de verificatie zich zullen onttrekken aan het gezag hunner meesters, *niet* is weggenomen. Wij erkennen dat het ons bekend is, dat een termijn van tijd geproponeerd is, doch dat de regering die bepaling als min gunstig zoo niet te gewaagd beschouwde, maar wij zien volstrekt niet in, dat de *niet* bepaling hier omtrent de minste verandering ten voordeele maakt.

Na deze bemerkingen nu geëindigd te hebben, doen wij nog de volgende vraag en een vlugtig gedachte wenk.

Wat zal men met die terugkeerende boschschuilders aanvangen; tot welken arbeid zullen zij na zoo vele jaren ongebonden of ongeregelde levenswijze geschikt zijn, en bestaat er wel veel kans, dat men hen, vooral de in het woud geborenen, op nieuw aan den teugel van huiselijke en maatschappelijke tucht en orde zal gewennen?

Ons dunkt deze vragen zijn van te veel gewigt, dan dat het bestuur daar niet in tijds zijne overweging aan zoude wijden. Welligt — ofschoon deze gedachte slechts eene vlugtige opvatting van ons is. — welligt konde men van de terugkeerenden op eenige groote plantaadjes onder militaire hoofden, eene kolonisatie vormen, bij wijze van militaire kolonie, waaruit men een getal van 150 à 200 mannen tot de wapendienst kon opleiden, opdat de Kolonie op nieuw weder een bosch-guide-korps verkreeg, dat ons later voor mogelijk plaats vindende omstandigheden, van groot nut zoude kunnen zijn; wanneer wij ons slechts de belangrijke diensten herinneren die de zoogenaamde *»Redimoesoe"* onder Kapitein STOELMAN, de Kolonie van het jaar 1773—1777 bewezen, dan durven wij ook vrijmoedig dit ons denkbeeld het Koloniaal Bestuur ter overweging aanbevelen.

W. E. H. WINKELS.

MUZIEK KORPS VAN HET BATAILLON JAGERS No 27.

PROGRAMMA VOOR HEDEN NAMIDDAG

Den 26 October 1862.

No. 1. PARADE MARSCH, arr. par S t u t t e r h e i m.
2. EURIANTHE DE WEBER, arr. par G. B a r t h e.
3. BEATRICE DI TENDA, arr. par G. B a r t h e.
4. POLKA NATIONALE, arr. par G. B a r t h e.
5. HAYDE, *Bouquet de Melodies*; arr. par G. B a r t h e.
6. LA CLOCHETTE VALSE, arr. par D. J o o r s.

S C H E E P S T IJ D I N G E N.

BINNENGEKOMEN.

Den 19den dezer, de Eng. schoener *Governor Hincks*, kapt. J. Mercurius, van Demerarij. Ligt quarantaine.

Den 20sten, het schip *Josephina*, kapt. Hofker, van Amsterdam.

Den 24sten, de koloniale schroef stoomboot *Paramaribo*, kapt J. F. Meijer, van Demerarij.

UITGEKLAARD.

Den 22sten dezer, het Nederlandsch schip *Caijenne*, kapt. M. S. van Praag, naar Boston, lading: 61 vaten Suiker 90.981 pond, 61 vaten Melassie 8585 gallons, 161 blokken Cederhout en voor exportatie 3 vaten en 1 baal Cacao.

VERTROKKEN.

Den 24sten dezer, de fransche stoomboot *l'Alecton* kommandant Bouillij, naar Caijenne.

Uit Texel naar Herwaarts gezeild.

Den 15 September, *Elisabeth*, kapt. Niewold.

Den 21n. *Louisa Christina*, kapt. Ten Harmsen.

Zeilklaar in 't Nieuwe Diep:

Willem en Carel, kapt. Steenveld.

Uit Londen naar Nickerie.

Den 20n. Sept. *Havanah Packet*, kapt. Harken.

IN LADING NAAR AMSTERDAM.

Het schip *Wilhelmina*, kapt. Klint, adres bij H. Degenhard. Sluit 28 dezer.

Het schip *Suriname*, kapt. Reijntjes, adres bij J. P. Haase Jr.

Het schip *Amicitia*, kapt. Wijgers, adres bij J. P. Haase Jr.

Het schip *Josephina Bernhardina*, kapt. Bos adres bij H. Degenhard.

Het schip *Anna Lena*, kapt. Visser, adres bij H. Degenhard.

Het schip *Thetis*, kapt. Bakker, adres bij H. Degenhard.

Het schip *de Jonge Eduard*, kapt. Sikkens, adres bij J. M. Polak.

Het schip *Plant. Dordrecht*, kapt. Brakke, adres bij R. H. Leijsner.

AANGEKOMEN PASSAGIERS.

Met de Eng. schoener Governor Hincks, de Heer D. Baeza.

Met de kol. stoomboot Paramaribo van Demerarij: de Heer J. Carstairs en dochter. Van Nickerie: de Heeren Mr. M. Ganderheijden, Echtgenoot en kinderen, W. L. Ritter en Hutchison.

HANDELSBERIGTEN.

[Particuliere correspondentie.]

Amsterdam 29 September 1862.

S u i k e r. In afwachting der Suikerveiling van de Handel Maatschappij gaat er weinig in het artikel om, er is echter geen verwachting van voordeeligen afloop. Surinaamsch nagenoeg geheel opgeruimd; een partijtje van goede qualiteit is à *f* 26 afgedaan.

K o f f i j. Vaste stemming.

K a t o e n. Iets minder geanimeerd.

C a c a o. Prijshoudend, 33 à 36 c.

H o u t. Nominaal.

PRIJZEN DER PRODUCTEN.

De geannonceerde 5 balen heele Koffij zijn *niet toegewezen.*

BURGELIJKE STAND.

Van den 21n. tot den 24n. Oct., zijn alhier ingeschreven als overleden:

Den 21, Christina van Servas, 67 jaren.

Den 22, Fredrica Elisabeth Kempen, 26 j.

Idem, Henrij François Sarmaat, 1 j. en 4 m.

Idem Gerard François del Monte, 1 j. en 2 m.

Den 23, Philip Jacobus Braam, zoon van Marius Frederik Braam, en van Lodovica Francina Elisabeth von Knobbelsdorf. 15 jaren.

Den 24, Anna Esther Petronella van Halm eerder Wed. van Pieter Heijdoorn, laatst Wed. van Adam Cameron, 84 Jaren en 5 maanden.

Binnenlandsche Berigten.

Aanzoek voor Vrijgeving.

Den 24 Oct. 1862.

Van het slavenkind Hendrik, geboren in 1859, zoon van Klaartje, toebehoorende voor den vrijdom aan J. J. Beunke.

Van den slaaf Johannes, geboren in 1821, zoon van Louisa, toebehoorende aan S. van K. van Meijer, nu boedel.

Van de slavinnen: Clara, geboren in 1809, wier moedersnaam onbekend is, Amba, geboren in 1825, dochter van Clara, Claartje, geboren in 1847 en Josephina, geboren in 1848 kinderen van Amba, toebehoorende aan S. B. de Vries.

Van de slavin Europa, geboren in 1771, wier moedersnaam onbekend is, toebehoorende aan den boedel A. M. Levij en bekend staande onder het toezigt van A. W. Oppenheimer als Curator ad hoc.

Van de slavin Pamela, geboren in 1832, dochter van Sophia, en hare dochter Maria Alphonsina, geboren in 1861, toebehoorende aan J. Saltsman.

Van de slaven Philip 2, geboren in 1811, zoon van Coba, en Wilhelmina, geboren in 1827, dochter van Petronella 2, bekend staande ten name van plant. Kleinhoop, divisie Boven Cottica en Perica.

Van de slavin Lucia, geboren in 1822, dochter van Venus, en haren zoon Anthon, geboren in 1846 bekend staande ten name van plantage Nieuwzorg, divisie Boven Commewijne.

Van de slavin Johanna, geboren in 1838, dochter van Catharina, toebehoorende aan J. E. Woelfing nu boedel.

Van den slavenjongen Julius, geboren in 1849, zoon van Doortje, toebehoorende aan R. A. Fernandes.

Van het slavenkind Joseph, geboren in 1855, zoon van Javotte, bekend staande ten name van plantage Johanna Catharina, divisie Saramacca.

Van de slaven Albertus, geboren in 1838, Frans, geboren in 1840 en Annette, geboren in 1834, kinderen van Acoeba, en Jacobus, geboren in 1860, zoon van Anette, allen toebehoorende aan M. Nob.

Van de slavin Carolina geboren in 1806, wier moedersnaam onbekend is, toebehoorende aan de minderjarige W. J. Emanuels.

Van de slavin Louisa, geboren in 1834, wier moedersnaam onbekend is, en haren zoon Willem, geboren in 1860, bekend staande ten name van plantage Nieuwzorg (divisie Boven Commewijne.

Van den slavenjongen Romeo, geboren in 1848, zoon van Cato, toebehoorende aan J. F. Halfhide nom. ux. c. s.

Van het slavenmeisje Emelina, ge-

boren in 1848, dochter van Maria, toebehoorende aan de Wed. H. J. J. Bramm, nu boedel.

Van het slavenkind Marius, geboren in 1855, zoon van Luna, toebehoorende aan O. S. Polak.

Van de slavin Eva, geboren in 1813, wier moedersnaam onbekend is, toebehoorende aan M. J. Houthakker.

Van de slavin Jaba, geboren in 1801, dochter van l'Esperance, — Susanna, geboren in 1825 dochter van Jaba en Johannes of Kollij, geboren in 1853, zoon van Johanna, toebehoorende aan W. Vlijtman.

Van de slavin Doortje, geboren in 1814, dochter van Grietje, toebehoorende aan de Wed. M. A. Keijser.

Van den slaaf John of Karel, geboren in 1838, zoon van Adriana, toebehoorende aan G. J. Boereveen.

Van de slavin Bertha, geboren in 1778, wier moedersnaam onbekend is, en hare dochter Marianna, geboren in 1823, toebehoorende aan den boedel P. Pardo.

Van het slavenmeisje Hermina Albertina, geboren in 1849, dochter van Kea of keetje toebehoorende aan L. M. Kohn.

Van de slavin Saraatje, geboren in 1810, wier moedersnaam onbekend is, en hare dochter Eliza, geboren in 1852, toebehoorende aan J. C. Sanches.

Van de slavin l'Esperance, geboren in 1825, dochter van Rachel, overl. toebehoorende aan de minderjarigen G. H. en F. P. Berckx en M. F. Soesman.

Van de slavin Josephina, geboren in 1838, dochter van Semiere, toebehoorende voor den vrijdom aan de minderjarige kinderen van J. M. van Aulorius.

Van den slaaf Alexander, geboren in 1837, zoon van Regina, toebehoorende voor den vrijdom aan M. J. Houthakker.

Transport.

Den 20 October 1862. A. H. W. Verschuur aan S. M. Lines, van het Huis en Erf op den hoek van de Hooge en Wanicastraat, N. W. La. E No. 339, O. W. La. D No. 79.

Den 21n. N. Muntz aan M. van de Greef, van het Erf met de daaropstaande Gebouwen aan de Drambranders gracht, N. W. La. E No. 114, O. W. La. D No. 53.

Idem. I. S. Orsinga en S. F. Orsinga echtgenoot van H. S. Schouten aan J. Soerel, M. Soerel en W. C. Soerel, elk voor een derde gedeelte, van het Erf met het daaropstaand Huis verdeeld in twee kamers en al de daaropstaande Achtergebouwen, aan de Saramaccastraat en uitkomende aan de Timmermanstraat, N. W. La. E No. 51, O. W. La. D No. 548.

Den 24n. M. F. Sibilo aan S. S. van Gemd voor hare minderjarige kinderen met name Marius, Christina, Johanna en Cornelia Frederica, elk voor een vierde en aan Adolphina Anthoinetta van Gemd voor een vierde, van een gedeelte van het Erf met de daaropstaande Gebouwen aan de Hofstraat, N. W. La. E No. 153, O. W. La. D No. 753.

Paramaribo, den 24 October 1862.

De Curator bij het Departement der *Onbeheerde Boedels* zal op Donderdag den 6den November e. k., in het locaal van dat Departement, door den Vendumeester J. F. Favereij, des namiddags ten 4 ure, publiek doen verkoopen:

1. Het Erf en daaropstaande Gebouw aan de *Steenbakkerijstraat*, La. C. No. 108a., aankomende den boedel Maria van J. W. Boon.

2. Het Erf gelegen aan de Eerste Buitenwijk, bekend onder No. 4, aankomende den boedel J. E. Heshuijzen.

3. Een derde aandeel in het Erf en Gebouwen aan de *Steenbakkersgracht*, La. D No. 171, aankomende den boedel George Pringle.

4. Het Erf en daaropstaande Gebouw aan de *Keizerstraat*, La. B No. 252, aankomende den boedel H. F. S. Paschall.

De bewijzen van eigendom en veilcondition liggen ter visie bij genoemden Vendumeester.

Paramaribo, den 22 October 1862.

Advertentiën.

GODSDIENSTOEFENING bij de *Evang. Luthersche Gemeente* op HEDEN den 26n. dezer, op het gewone uur.

GODSDIENSTOEFENING bij de *Nederduitsche Hervormde Gemeente*, op HEDEN den 26n. dezer des avonds ten *half zeven* ure.

Administrateuren

der plantages *Vreeland*, *La Paix* en *Johannesburg*, bieden bij inschrijving aan, mits de prijzen goedgekeurd worden, de levering van

Diverse Amerikaansche WAREN,

gedurende *zes* maanden, aanvangende 1n. November e. k. en eindigende op ultimo April 1863, ingevolge voorwaarden ter lezing liggende ten kantore van P. MAY, alwaar de inschrijvingsbilletten worden ingewacht en geopend op MAANDAG den 27sten dezer, des voormiddags te 10 ure, met vrijlating aan de inschrijvers daarbij tegenwoordig te zijn.

Paramaribo, den 24 October 1862.

Op *Woensdag* den 29 Oct: des namiddags ten 4 ure, zal door den Vendumeester J. SALOMONS ten sterfhuize van wijlen den Heer J. A. DE VRIES worden verkocht:

Wel onderhoudene Meubelen, Goud, Zilver, Pleet, Koper en Glaswerk, 28 *SLAVEN*,

en wat verder te voorschijn zal worden gebragt.

En

over *zes* weken;

1. Het HUIS en ERF gelegen aan den *Heiligenweg* N. W. La. C No. 145.
2. Het ERF en GEBOUWEN aan de *Weidestraat* N. W. La. D No. 48.
3. Het ERF en GEBOUWEN aan de *Hoogestraat* N. W. La. E No. 347.

De GOEDEREN zijn een dag vóór en op den verkoopdag te bezigtigen.

Op WOENSDAG den 12 November e. k. des namiddags, om 4 uren zal de Vendumeester J. SALOMONS in het HUIS gelegen aan de Gravenstraat bewoond door den WelEd. Heer Mr. H. M VAN ANDEL verkoopen:

Wel onderhoudene Meubelen, Porcelein en Glaswerk en wat verder te voorschijn zal worden gebragt.

De GOEDEREN zijn één dag vóór en op den verkoopdag te bezigtigen.

Per de laatst gearriveerde schepen ontvangen, en à CONTANT te koop:

Extra Zoetem., Leidsche en Edammer *Kazen*,

BOTER,

HAMMEN,

Aardappelen,

BROODSUIKER,

BIER à ƒ 3,50 ped doz:

JENEVER, WIJN, BRANDEWIJN, ALE, MUSCAATWIJN, VERMOUTH, ABSINTH, ORGEADE, LIKEUR,

***Banket*,**

***KANDIJ in soorten*,**

bl. Versche Zalm, Sardines, Flesschen *Zuurgoed*,

WASKAARSEN,

KRUIDENIERSWAREN in soorten en ***Parfumerien* in soorten,**

alles tegen zeer billijke prijzen,

te bekomen bij

A. SAMUELS,

aan de *Steenbakkers Gracht*.

Te bekomen bij

J. H. SWARTSMAN,

(*mits kassa*)

Versche Groene en Graauwe *ERWTEN* en *GORT* bij de mud a 14 cts. en bij de 25 of meer ponden a 16 cts. per pond.

DE GROOTSTE GENEESKUNDIGE ONTDEKKING DEZER EEUW.

PERRY'S CORDIAL BALSEM VAN SYRIACUM.

Deze onschatbare medicijn is de wonderbaarste overwinning van de kunst over de natuur, en is voor beide seksen heilzaam. Zij herstelt en vermeerdert de natuurlijke kracht van hen, die tengevolge van een langdurig verblijf in de Kolonie aan afgematheid en verval van krachten lijden. Duizenden hebben door het gebruik daarvan hunne gezondheid en krachten herkregen, zoo als onder eede, voor den Lord Maijor van Londen in de Aldermen verklaard is.

Prijs 11 sh. per flesch, of vier fl. voor 33 sh., bespaart; en in fl. van 5 p. st. eene besparing gevende van 1 p. 12 sh.

Verkrijgbaar bij R. & L. PERRY & Co. hoofd-depôt, No. 19, Bernersstreet, Oxfordstreet, Londen.

Agenten: BARCLAY & Co. 75, Farringdonstreet, Londen.

De Pillen van *Holloway*.

Maag-, lever- en huidziekten. Met warme zonnige dagen is scherpe wind of tocht nadeelig voor de gezondheid, en kan somtijds gevaarlijke gevolgen hebben. Terwijl de warmte het bloed naar de oppervlakte drijft, om weer teruggestooten te worden; door de scherpe Oostewinden, wordt het evenwigt in den omloop des bloeds verbroken; de spijsvertering ondervindt hiervan de nadeelige gevolgen, en niet zelden komen er huidziekten uit voort. De Pillen van HOLLOWAY voorkomen of genezen ieder geval van dergelijke ongesteldheden. Wanneer de spijsvertering niet goed is of de lever aangedaan, dan zijn dezelve de beste middelen, en genezen altijd, zonder dat men daarbij eenen strengen leefregel behoeft in acht te nemen. Wanneer men dadelijk zijne toevlugt neemt tot deze zuiverende Pillen dan is de moeijelijke spijsvertering en ook de bleekheid van het gelaat spoedig tot den vorigen staat van gezondheid teruggebragt. Zij herstellen den kwijnenden geest en vernieuwen de geestkracht.

Deze PILLEN en zalf zijn alhier verkrijgbaar gesteld bij A. B. DE VRIES aan de *Zwartenhovenbrugstraat* à ƒ 1,5 en ƒ 5.

Gedrukt bij A. L. G. DE RANDAMIE.

BIJBLAD TOT HET SURINAAMSCH WEEKBLAD.

Verschijnt elken Woensdag

1862. **Woensdag 22 October** **No. 43,**

PARAMARIBO den 21 October 1862.

Heden morgen is met de koloniale stoomboot *Nickerie* naar de pl. *Rac à Rac* vertrokken, Z. E. de Gouverneur, vergezeld van de HH. P. May, Lid van den Kolonialen Raad, E. J. Slengarde, Inspecteur van Cultures en Domeinen, van der Muelen, waarn. Kommandant der Troepen, Steenberge, Kommandant van het fort *Nieuw Amsterdam*, H. M. van Andel en G. W. Duijckinck. — Men wil dat deze reis in verband staat met de heden uitgevaardigde Publicatie, voorkomende in dit nummer.

In de *feuille de la Guijane Française* is in deze maand een aanvang gemaakt met de plaatsing van het verslag, hetwelk door den heer *Vidal*, President der Fransch-Nederlandsche Commissie tot exploratie van de *Marowijne*, dd: 29 Januarij ll. aan den Gouverneur van Fransch Guijana is ingediend en in de *Revue Maritime et coloniale* is opgenomen. Het toeval, dat ook heden in het "*Gouvernements advertentie*" blad een begin is gemaakt met de mededeeling van een verslag der van hier gezonden Commissie, verschaft den lezer eene goede gelegenheid om naar beide stukken een eigen oordeel te vellen. Het fransche verslag luidt als volgt:

REIS TOT EXPLORATIE

van de Boven Marowijne,

(van September tot November 1861.

Ongeveer eene eeuw geleden (van 1750 tot 1775) had zich de aandacht van het Koloniaal Gouvernement van Fransch Guijana met belangstelling op de Marowijne gevestigd. Op dat tijdstip in de daad, werd deze stroom door verscheidene benden weglooper negers van Suriname tot het tooneel hunner invallen gemaakt, en de krachtdadige vervolgingen welke de Hollandsche regering ter hunner onderwerping voorbereidde ontvlugtende, waren hunne woeste horden aan de oevers van dezen stroom eene wijkplaats komen zoeken, alwaar de natuur de hinderpalen zoodanig vermeerderd had, dat zij tegen elken aanval gewaarborgd waren.

Vele jaren oorlogens met opofferingen en zonder resultaat, hadden er slechts toe geleid om de slaven het besef hunner kracht te midden der bosschen te geven, en de besmetting der wegloopers bij onze naburen aanzienlijk te doen toenemen. Door eenen zoo moeijelijken en gewaagden oorlog te ondernemen had men deze, in den aanvang afzonderlijke groepen, genoodzaakt zich tot gezamenlijke verdediging bij een te trekken; onder den indruk van haat en vrees, had men eene bevolking daargesteld, welke in de toekomst gevaarlijk konde worden.

Na eene worsteling vol edele pogingen, zag de meester zijne onmagt om zijne gewezen slaven ten onder te brengen in, en de werkdadige krijg werd vervangen door het plan van een militair cordon ter beteugeling van de nog onderworpen slaven, alsmede om de kolonie, tevens tegen de gevaarlijke strooptogten der oproerige negers te beschermen.

Eene dusdanige gebeurtenis echter, welke de toekomst eener bloeijende en ons naburige Kolonie in gevaar stelde, kon bij het gouvernement van Fransch Guijana niet onopgemerkt blijven. Was er niet alles van zoodanig voorbeeld te vreezen? Reeds waren zich verscheidene troepen ontevredenen, aan de Marowijne, op ons gebied, komen vestigen en bedreigden aldus de veiligheid onzer plantagien. Het gold hier eene zaak van het hoogste gewigt; en hare belangrijkheid al dadelijk door de inwoners levendig gevoeld, werd weldra door de Fransche regering ingezien. Er werden documenten gevorderd omtrent deze plaatsen en naar aanleiding van het onderzoek derzelve werden twee op geheel tegenstrijdige meeningen gegronde ontwerpen gevormd, welke door derzelver verschillende werking eene nieuwe belangstelling aan dezen toestand schenken moesten. Zoude men beproeven aan deze in opstand gekomen negers eene wijkplaats te verleenen, door zich, om hen tot ons te lokken, van het magtige middel, de erkenning hunner onafhankelijkheid te bedienen, door hunne bloote toelating op ons grondgebied? Of wel, zoude men integendeel, zich tegen hen op zijne hoede stellen, door middel van repressive en militaire maatregelen, om hen uit onze bezittingen te verdrijven?

Van deze beide plannen, had het eerste vooral, warme en vermogende voorstanders in Frankrijk gevonden; overdreven berigten hadden het cijfer der weggeloopen negers op twintig duizend gesteld. Was het indedaad aldaar, voor geesten, die zich reeds toen bezig hielden betrekkelijk de eindelijke noodzakelijkheid tot afschaffing der slavernij, niet eene schoone gelegenheid om aan de kolonie eene kern van vrije arbeiders te verzekeren, met behulp waarvan men gemakkelijk en zonder schokken zijn weg konde banen naar de emancipatie, welker in standkoming reeds voorzien werd? In strijd met dit eerste geheel denkbeeldige ontwerp, deden omzigtiger geesten al de gevaren eener dergelijke onderneming uitkomen, en eischten in tegendeel waarborgen, tot handhaving en bescherming van den bestaanden staat van zaken tegen deze nieuwe vijanden.

Alvorens zich te verklaren, moest een onderzoek omtrent den toestand gedaan worden en met dit doel ontving de administrateur Malouet in 1774, van den Koning in last, om op de plaats zelve de noodige documenten bij een te brengen, welke betreffende de zaak licht verspreiden konden, en zich op de hoogte te stellen omtrent de doelmatigheid om het een of ander plan aan te nemen.

Om redenen door den heer Malouet volkomen aangetoond, werd van het eerste ontwerp als gevaarlijk en teeder van aard, bij de toepassing afgezien en men oordeelde het ook niet noodig kostbare voorzorgen te nemen, tegen gebeurtenissen, die men niet behoefde te duchten. Niettegenstaande deze veroordeeling, waartoe op dat tijdstip vrij wettige redenen bestonden, werd het denkbeeld voorop gesteld van de mogelijkheid om deze krachtige en ledige armen te benuttigen; ernstige hinderpalen stonden echter de verwezenlijking daarvan in den weg; zoude de toekomst geene grootere gemakkelijkheid tot bereiking van dit doel aanbrengen?

Op het tijdstip dat de heer Malouet zijne documenten verzamelde, was de Marowijne weinig bekend; de militaire togten van den Kapitein Stondman (Stedman?) in de rigting dezer rivier, hadden zich niet verder uitgestrekt dan digt bij de monding en van den kant van Frankrijk was geene poging tot exploratie in deze rigting geschied. Toen was, het ongetwijfeld de gelegenheid om eenige onderzoekingen te doen omtrent dezen stroom, de voornaamste der beide Guijana's door de hoeveelheid zijner wateren en zijnen uitgestrekten loop. Welke waren de hulpbronnen van het terrein, door dezelve besproeid? Welke rigting had zijn loop? Welke was de voornaamste zijner talrijke takken? Eindelijk, waar was de grens der beide kolonien? Doch de natuurlijke moeijelijkheden, die men wist te zullen aantreffen, waren destijds, vergroot geworden, door de aanwezigheid aan deze rivier, van die nog onder den invloed van hunnen opstand verkeerende horden, en het zoude gevaarlijk, zoo niet onmogelijk geweest zijn, eene dusdanige reis te ondernemen.

(*Wordt vervolgd.*)

INGEZONDEN

DE OPHEFFING DER SLAVERNIJ IN DE KOLONIE *SURINAME*, VOLGENS DE WET, GEPUBLICEERD DD. 4 OCTOBER 1862.

Hoofdstuk IV. art. 23. De vrijgemaakten worden beschouwd als ingezetenen dezer Kolonie.

Bij de beschouwing van dit artikel en het regt dat de vrij te gevenen zullen erlangen, halen wij vooraf een gedeelte der Publicatie aan, dd. 3 October 1844 No. 5, inhoudende voorzieningen tegen lediggang en vagabondage, op welker uitvoering wij onze vrijmoedige aanmerkingen zullen maken.

IN NAAM DES KONINGS!

DE GOUVERNEUR-GENERAAL enz. enz.

Art. 2. Alle personen niet meer tot den slavenstand behoorende, en aan wien, tijdens de afkondiging dezer, het burgerregt in de kolonie Suriname nog niet is verleend, zullen de keuze moeten doen van een bepaald handwerk of beroep.

Ofschoon wij er niet aan twijfelen, dat bij de manumissie die keuze ook werkelijk *pro forma* geuit wordt, zoo ontdekten wij nooit, dat over het groot getal vrijgegevenen die deze keuze niet tot vervulling bragten, er bij de politie of het openbaar gezag oplettendheid plaats vond, veel minder eene strenge handhaving van dit zoo belangrijk Koninklijk besluit. Mogt het bestuur deze mijne woorden in twijfel trekken, het onderzoeke het groot aantal vrijgegevenen gedurende tien jaren, alsmede de belasting- en nijverheids-registers.

Art. 2. alinea 3. Er zullen maatregelen van Politie worden beraamd, om des noodig, te zorgen, dat een ieder het door hem gekozen bedrijf werkelijk uitoefene en zich alzoo niet schuldig make aan lediggang en vagabondage.

Het zij men nu van af 1844, toen Z. M. DE KONING dat besluit nam, tot heden 1862, nog steeds over die politie-maatregelen aan het beramen is — het zij men alhier de goede maatregelen niet kan ontdekken, of wel het zij dat er eene allengs voortgroeijende verflaauwing in de handhaving van dit zoo hoogst nuttig besluit heeft plaats gevonden, dit zullen wij niet beslissen, maar zeker is het, dat de geheele Kolonie het ziet en lijdt onder de bedroevende luiheid, leeglooperij en onwil tot geregelden arbeid van een groot getal vrijgegevenen, zonder dat er ernstige en tevens krachtige pogingen worden in het werk gesteld, om dezen rampzaligen kanker voor deze volkplanting af te leiden of uit te roeijen. Het zien van deze zaak jaar in jaar uit, brengt dan de groote angst te weeg voor het navolgen in de toekomst van dit gevaarlijk voorbeeld, en werkelijk die angst is niet ongegrond.

Art. 3. Voortaan zullen geene brieven van Manumissie worden verleend, dan onder voorwaarde, dat de vrijgegevene een bepaald beroep of bedrijf zal uitoefenen enz. De brieven van Manumissie zullen bepaaldelijk het gekozen beroep of bedrijf moeten vermelden.

Wij erkennen dat de vermelding steeds plaats gevonden heeft, maar zelden het nakomen van de belofte, veel minder de handhaving van het Koninklijk besluit.

Art. 4. Hij op wiens aanzoek een vrijbrief wordt uitgereikt, zal verstaan worden zich te hebben verbonden, om gedurende tien jaren, over den vrijgemaakte het patronaat te voeren, ten einde hem met raad en daad bij te staan in de vervulling der voorwaarde waarop hij de vrijheid heeft verkreyen.

Hoe dikwerf wij ook deze zedelijke verbindtenis van de zijde der vrijgevers zagen ten uitvoer brengen, zoo was de nakoming niet algemeen, ja veelmalen werd dezelve als van geen belang geacht, en in den regel, door den pas vrijgegevene geminacht, maar pligtmatige tusschenkomst van de openbare magt of politie, die zagen wij *voldoende* nooit, wat daar al door te loor is gegaan, verstaat zich van zelve — welk een verkeerde indruk die laauwheid op den geest van het volk heeft gegeven, behoeft geen bewijs, welke stilstaand en achteruitgang daaruit voor de Kolonie gesproten is, is duidelijk, en welke hooge moeijelijkheid het zijn zal, dit te keeren en te herstellen, opdat er voor de aanstaande vrij te gevenen een goed voorbeeld ontsta, ook dit zal de eenvoudigste bevroeden.

Art. 5. Aan geen gemanumitteerde zal van nu af het burgerregt worden verleend, voor dat het patronaat, invoege voorschreven, zal hebben opgehouden, of wel, voor dat hetzelve, bij wijze

van dispensatie, door den Gouverneur-Generaal vroeger opgeheven zal zijn.

In hoeverre wordt nu deze voorzorgsmaatregel in acht genomen. Wij zeggen het gemoedelijk, *bedroevend*, en menigmaal tot een zeer slecht voorbeeld aan de slaven, die maar al te zeer en al te gaarne, het vergif van ledigang en luiheid trachten in te zuigen, dat zij bij hunne reeds vrijgemaakte familiebetrekkingen, vrienden en kennissen, zoo genotvol in hun oog, zien rondvloeijen. Wij mogen het niet ontveinzen, dat de opheffing van het patronaatschap door de vrijgevers of door dispensatie van den Gouverneur-Generaal menigwerf de verbazing wekte van ieder verstandig kolonist, en dat te dikwijls de uitkomst bewees, dat de maatschappij door het rijker worden van een lid meer, de uitbreiding van de kanker in haar grooter en gevaarlijker werd. Slaan wij slechts een blik om ons, en wie zal niet moeten erkennen, dat men te vrijgevig op dit punt was, en dat dáár waar die bejammerende vrijgevigheid plaats vond, veel eerder en nuttiger de strenge handhaving van dit Koninklijk besluit had behooren plaats te vinden.

Art. 8. De gemanumitteerde, die het gekozen beroep of bedrijf niet regelmatig uitoefent, of zich overgeeft aan ledigang of vagabondage zal op de aanklagt der politie of van zijnen patroon, voor eenen tijd van minstens twee en hoogstens twaalf maanden, tegen genot van geldelijk loon, worden ten arbeid gesteld aan eenig werk van openbaar nut, ter bepaling van den Gouverneur-Generaal.

Heeft zoo iets nog wel ooit plaats gevonden, hoe noodzakelijk dikwerf de handhaving van dit *art.* was? Ging er niet steeds sedert een groot aantal jaren eene algemeene klagte onder de kolonisten op, dat er een verdervende geest van onwil tegen geregelden arbeid alhier heerschte? Was het niet eene hoogst bejammerende gebeurtenis dat, nadat de Gouverneur VAN RADERS door eene gepaste minnelijke leiding, de gemanumitteerden aan een geregelden arbeid gebragt had, hoe luttel in 't begin, rijk voor ontwikkeling, door een zonderling begrip van verkeerde zuinigheid, het middel tot een zoo hoogst belangrijk doel voor de toekomst, door de regering van Nederland werd weggenomen? Is het niet even bejammerend, dat dit Koninklijk besluit, sedert 18 jaren genomen en gepubliceerd, zoo weinig bekend, veel minder gehandhaafd wordt? Verdient om de belangrijkheidswille, deze publicatie niet herhaaldelijk door de publieke bladen ter herinnering, onder het oog van het volk te worden gebragt? En moest de regering niet de krachtigste pogingen doen, om billijk, voorzigtig, doch onwrikbaar deze bepaling onder een jeugdig burgerschap te handhaven, al ware het alleen maar, om het gevaarlijke voorbeeld dat nu voor de aanstaande vrijen onder ons huist, en openlijk ten toon staat, in tijds uit den weg te ruimen?

Laat ons nu eens zien, welke regten aan die vrijgegevenen geschonken worden, zonder dat de openbare magt kennis draagt of overtuigd is, van de vervulling der minste burgerpligten.

„Geregelde arbeid", regten, die hen meestal stilzwijgend en onverstoord worden gegeven, terwijl zij nog onder het patronaat van hun vorigen meester staan.

1. Zij kiezen zich een naam en verwisselen die dikwerf na toestemming van het koloniaal bestuur.
2. Zij begeven zich binnen de kolonie waar zij willen, ja zelfs buiten de kolonie.
3. Zij oefenen als meesters of bazen ambachten of bedrijven uit.
4. Zij gaan een burgerlijk huwelijk aan en genieten alle regten daarvan, als de overige kolonisten.
5. Zij krijgen burgerregt en patent, zonder onderzoek of zij daartoe geregtigd zijn of zullen voldoen aan de keuze van een beroep.
6. Zij hebben eene vrije keuze van godsdienst.
7. Hun burgerregt strekt zich uit tot voor hoven en regtbanken, beëedigde getuigenis af te leggen.
8. Zij kunnen eigenaars van slaven zijn.
9. Zij mogen alle ambten bekleeden en tot leden van commissien worden benoemd.
10. Zij mogen leden der schutterij zijn zelfs — hoe zonderling, terwijl zij nog onder het patronaatschap staan.

Wij gelooven niet dat vrijgeborenen meerdere regten bezitten, doch hierbij komt zeker, bij ieder onwillekeurig de vraag op, zal men aan de aanstaande vrijen een minder regt geven, dan sedert 100 jaren de vrijgegevenen genoten hebben? En zoude zulks niet onregtvaardig, ja gevaarlijk zijn?

W. E. H. WINKELS.

Eene vraag.

X. heeft het vonnis voorkomende in het *Surinaamsch Weekblad* van Zondag ll. met de schaal der geregtigheid gelezen en vraagt: is de zaak van zijde R. D. H. verloren gegaan door de overlegging van het vonnis van het Geregtshof of is het uit de overgelegde procuratie bewezen dat W. P. AUSTIN, M. J. AUSTIN weduwe TUCKNESS en C. A. AUSTIN eigenaren van de plant. *Kleinhoop* zijn?

Deze vraag moet hem niet ten kwade geduid worden, daar hij niet *regtskundig* maar wel *nieuwsgierig* is.

SCHEEPSTIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 19den dezer, de fransche stoomboot *l'Alecton* kommandant Bouillij, van Cajenne.

VERTROKKEN.

Den 20sten dezer, de koloniale stoomboot *Paramaribo*, kapt. J. F. Meijer, naar Demerarij.

IN LADING NAAR AMSTERDAM.

Het schip *Wilhelmina*, kapt. Klint, adres bij H. Degenhard. Sluit 28 dezer.

Het schip *Suriname*, kapt. Reijntjes, adres bij J. P. Haase Jr.

Het schip *Amicitia*, kapt. Wijgers, adres bij J. P. Haase Jr.

Het schip *Josephina Bernhardina*, kapt. Bos, adres bij H. Degenhard.

Het schip *Anna Lena*, kapt. Visser, adres bij H. Degenhard.

Het schip *Thetis*, kapt. Bakker, adres bij H. Degenhard.

Het schip *de Jonge Eduard*, kapt. Sikkens, adres bij J. M. Polak.

Het schip *Plant. Dordrecht*, kapt. Brakke, adres bij R. H. Leijsner.

VERTROKKEN PASSAGIERS.

Met de Nederl. schoener *Anna*, de heer M. V. van Lissa, echtg. en kind.

Met le Koloniale Stoomboot *Paramaribo*: de heeren T. Forte en J. C Rigbij en mejufvr. C. Cornette.

Binnenlandsche Berigten.

Het Bestuur voornemens zijnde Communicatie paden te openen door de bosschen, ten einde de Policie des te beter in staat te stellen die ten allen tijde te zuiveren van landloopers, heeft besloten een begin te maken met het bosch tusschen de *Boven Suriname* en *Commewijne* ter plaatse waar de *Surnaus kreek* gevonden wordt.

Om echter de wegloopers in het algemeen, en meer bijzonder die welke zich in en om het groote kamp bij de *Surnaus kreek* ophouden, de gelegenheid te geven vrijwillig terug te keeren tot de plantaadjen of meesters waaraan zij, hunne moeders of grootmoeders behooren of behoord hebben, en zich aldus tegen regtmatige straf te vrijwaren, wordt de onderstaande amnestie afgekondigd:

Publicatie

van den 20n. October 1862,

betreffende het verleenen van amnestie aan weggeloopen Slaven.

IN NAAM DES KONINGS!

DE GOUVERNEUR DER KOLONIE *SURINAME*.

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, SALUT! doet te weten:

In overweging hebbende genomen dat onder de slaven, die achtervolgens van hunne meesters of van de plantaadjen waartoe zij behooren zijn weggeloopen, vermoedelijk zich dezulken bevinden, die alleen door vrees voor straf weerhouden worden terug te keeren;

als ook dat in de kampen der wegloopers afstammelingen van deze laatsten geboren zijn, die waarschijnlijk verlangen uit die kampen te komen in het bewoonde gedeelte der kolonie.

Den Kolonialen Raad gehoord;

Heeft goedgevonden en verstaan:

Krachtens de daartoe verleende magtiging des Konings, te bepalen, gelijk geschiedt bij deze.

Eenig artikel.

Aan alle slaven die in vroegere en latere jaren en nog in den laatsten tijd zijn *weggeloopen*, en vrijwillig terugkeeren, wordt verzekerd dat zij ter zake van dat wegloopen, niet zullen worden gestraft.

Degenen, die in de kampen der wegloopers geboren zijn, kunnen ook onbeschroomd zich begeven tot de meesters of naar de plantaadjen, die hun bekend zijn als die hunner moeders of grootmoeders.

En zal deze benevens eene vertaling daarvan in het Neger-Engelsch, op de gebruikelijke wijze afgekondigd en in het Gouvernements-Blad opgenomen worden.

Paramaribo den 20 October 1862.

VAN LANSBERGE.

Ter Ordonnantie van den Gouverneur,

De Hoofd-Commies, belast met de functien van den Gouvernements Secretaris,

J. E. WESENHAGEN.

Gepubliceerd den 20n. October 1862.

PLAKATTI.

NA NEN VOE KONOE!

GRANMAN VOE *SRANAN KONDRE*,

Wensi boen gi alla soema di sa si, effi jere den lesi da Plakatti disi, a sa meki den sabi:

Di wi prakseri na alla fassi, datti a kan de nanga noffo voe den katibo, di dorro nomo de ronwe voe den Masra effi Pranasi di den de, datti notti leki frede voe kisi strafoe di den ronwe, de tappoe den voe den drai kon bakka; datti so srefi a kan de toe nanga den krioro voe boesi, di sonten de hangri voe go we libi den kampoe, voe kon na soema miendri, effi na den presi di soema de liebi na kondre;

Wi jere na da Hei Kroetoe voe kondre.

En feni voe boen,

Voe doe so leki da makti di wi kisi voe Konoe de takki voe potti:

Na da enkri pisi disi.

Datti alla den katibo di ben ronwe granoewe kaba, nanga den di go we bakkaten, effi den di ronwe na da kriboi ten nojaso — effi den srefi drai kon bakka. Wi de pramisi den, en da pramisi de voe troe troe, datti voe da ronwe, di den ronwe, den no sa kisi strafoe voe datti.

So srefi toe den krioro voe boesi, no ha voe frede toe, den kan kon bakka na den masra effi na da pranasie di den denki den mama, effi Granmama ben de liebi.

Voe alla soema kan sabi en jere san da plakatti disi takki, den sa doe so leki den njoensoe voe doe alla ten voe meki ben bikenti en potti hen nanga di den tjari abra na nengre tongo, na koranti voe kondre.

Paramaribo, da 20 Octobroe 1862.

(a ben tekien) VAN LANSBERGE.

Da Ambtinari di de doe da wrokko vo Secretaris voe Granman,

(a ben tekien) J. E. WESENHAGEN.

Da Plakatti disi da mi tjari hen abra na nengre tongo.

A. J. COMVALIUS Az.

Swerinan na nengre tongo.

Bij Gouvernements Resolutie van den 15 October No. 1, is onder nadere goedkeuring des Konings, tot Agent van Politie benoemd H. Suchtig, met bepaling dat hij, de dienst zulks vereischende, tevens als dienaar van Justitie of Veldwachter zal kunnen worden te werk gesteld.

Transport.

Den 14den October 1862. J. Laxgang, als in huwelijk hebbende E. W. Cattula aan G. van Weigle, van het Huis en Erf aan de *Keizerstraat*, N. W. La. D No. 18, O. W. La. D No. 198.

Den 15den. S. Alberga qq. G. P. van Huisduinen, H. C. van Huisduinen en J. J. W. van Huisduinen aan J. W. Heijmans en G. Wijngaarde, van drie vierde van het Erf met de daaropstaande Gebouwen aan de *Burenstraat*, N. W. La. D No. 109b., O. W. La. D No. 675.

Idem. 1o. F. Carstairs als eigenaar voor acht negende aandeelen in de plantaadje *Caledonia*, aan welke is toebehoorende de plantaadje *a la Bonheur*, en 2o. H. J. Blancke qq. en F. Carstairs, eigenaar voor het overige een negende aandeel in de voormelde plantaadje *Caledonia*, — aan Mr. G. J. A. Bosch Reitz qq. G. C. Bosch Reitz te Amsterdam, van den blooten grond *a la Bonheur* c. a. gelegen aan de rivier beneden Commewijne.

Paramaribo, den 17 October 1862.

Advertentiën.

GODSDIENSTOEFENING bij de *Evang. Luthersche Gemeente* op Zondag den 26n. dezer, op het gewone uur.

GODSDIENSTOEFENING bij de *Nederduitsche Hervormde Gemeente*, op Zondag den 26n. dezer des avonds ten *half zeven* ure.

Gedestineerd naar *CURAÇAO*:

De Schoener *Flying Dutchman*; voor VRACHT & PASSAGE adresseere men zich bij

Gebrs. VAN PRAAG.

( )

De Ondergeteekende noodigt zijne DEBITEUREN dringend uit, hun verschuldigde sedert 1860, vóór ultimo November e. k. aan te zuiveren, zullende hij anders genoodzaakt zijn regtsmiddelen te baat te nemen.

Paramaribo, den 18 October 1862.

A. C. BOSMANS.

Te bekomen bij

J. H. SWARTSMAN,

(mits kassa)

Versche Groene en Graauwe *ERWTEN* en *GORT* bij de mud a 14 cts. en bij de 25 of meer ponden a 16 cts. per pond.

( )

( )

Te bekomen bij

Jacob J. SALOMONS

over het Militair Hospitaal.

Extra Spaansche OLIJVEN per pond.

Komkommers in Zuur, Nieuwe Holl. Haring per stuk en bij 't vaatje.

en meer andere GOEDEREN.

GEDRUKT bij A. L. G. DE RANDAMIE.